

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(Tập ghi).

SINH LY TỬ BIỆT! CHUYỆN VỀ ANH BẠN ROBERT.

I.

***/ Từ hôm Tết đến giờ**, theo dõi mỗi ngày trên YouTube tin tức về nạn đại dịch Corona xuất phát từ thành phố Vũ Hán bên Tàu giờ đang lan rộng ra toàn thế giới, tôi cứ nghĩ hoài đến hai điều Sinh Ly & Tử Biệt.

Thú thật, tôi chỉ là một kẻ phàm trần, bấy lâu đâu có “ráng tu” thì cũng vẫn thấy buồn (và sợ) theo điều Tử Biệt hơn Sinh Ly.

***/ Cũng từ hôm Tết đến giờ** Âu Cơ bị cảm nặng. Nghe những tiếng ho dữ dội của nó mà đâm thấy tự đau cả lòng ngực. Cá chất độc lập (đến tàn nhẫn) của tôi ghi dấu rất đậm trong tâm hồn nó. Vì vậy mà nó im lặng không muốn thở than gì với mẹ. Tất cả mọi biến chuyển bệnh trạng Âu Cơ, tôi chỉ được nghe kể bằng những lời “rất hà tiện” (khi được hỏi đến) của cậu con rể Ngọc Năng.

+ Tôi cũng không muốn “làm phiền” Âu Cơ khi (trái tim quặn thắt mà) nhìn thấy dáng vẻ xa lạ của nó.

+ Nghĩ, nhiều khi một dấu-lặng-trần-trề-tĩnh-cảm đóng vai trò rất quan trọng và cần thiết trong một bản symphonie đầy những note nhạc chạy dài liên tục.

+ (Có điều không thể chối cái LỖI rất lớn của tôi là đã KHÔNG ĐỦ TÀI “làm bà mẹ hiền” để khiến con mình muốn sa vào lòng mà tâm sự kể lể!)

+ Chẳng biết làm gì ngoài việc mỗi sáng tự tay nấu một món ăn đặc biệt rồi âm thầm đem đặt trong căn bếp của nó và Ngọc Năng ở phía vườn sau.

(Quả đau lòng theo chuyện SINH LY!)

II.

Hôm nay bỗng nhớ đến anh bạn Robert.

Bảo Robert là “bạn” cũng đúng nếu tính theo cá chất “tứ hải giai huynh đệ” trong-tôi-rất-dễ-dãi.

Anh người gốc Mễ, tướng ô đê cục mịch, ánh mắt hiền và có cái bụng chứa đầy rượu bia (rất bự!).

Ghi vội vào máy ít hàng tưởng niệm. Gọi “tưởng niệm” bởi vì anh đã chết.

+ Đó là một con người dễ thương, sinh trưởng tại San Jose, nói tiếng Anh lưu loát. Anh kẻ, dòng tộc gia đình anh thuộc hàng Mễ Tây Cơ cư trú tại đây từ thuở rất xưa, khi California còn chưa bị người Mỹ trắng tìm đến khai phá.

+ Anh cũng từng là khuôn mặt quen thuộc với tất cả mọi nhân-vật-còn-sống-đã-chết trong căn nhà Những-Người-Trăm-Năm-Cũ.

**/ Năm 2000, làm việc trong quán café Starbucks ở phi trường San Jose, chúng tôi quen biết nhau.*

+ Giữa cái đám Phi Luật Tân kéo cả bà con dòng họ vào có mặt trên đủ mọi hàng quán ở sân bay thì tại Starbucks, chỉ tôi là người VN duy nhất giữ phần pha chế tất cả các thức uống, và Robert là người Mễ (cũng duy nhất) hằng ngày xuống kho đông lạnh lấy ra giao cho quán các bịch Moka, Valentine, bánh ngọt, bánh croissant...

+ Hai cái “duy nhất” của hai con người có bề ngoài “lặng lẽ” gặp nhau trong một không gian ồn ào náo nhiệt.

+ Anh hay bị đám Phi sai bảo bằng giọng điệu trịch thượng.

+ Còn tôi thì cứ nghe anh hỏi:

“Thu Vân ơi, cô hiền quá, sao không phản kháng gì cái đám Phi lớn giọng?”

Dĩ nhiên tôi chỉ cười trừ (theo ý nghĩ) liệt anh “cùng hạng” với đám Phi Luật Tân chung quanh.

**/ Sau khi đã bỏ Starbucks, một hôm bỗng nhìn thấy Robert đứng ngoài cửa căn nhà Những-Người-Trăm-Năm-Cũ. Mẹ tôi đi ra hỏi:*

“Cậu tìm ai?”

Vẻ rụt rè, anh đáp:

“Con tìm Thu Vân.”

Vào nhà trò chuyện, nghe anh kể:

“Đi lên đi xuống Starbucks, không thấy cô, tôi buồn lắm. Hỏi thăm mãi mới tìm được địa chỉ.”

Đổi giọng ngạc nhiên:

“Cô là giáo sư âm nhạc, sao lại vào Starbucks làm việc?”

Tôi cười:

“Có vậy mới được gặp và làm bạn với anh!”

Hỏi về anh, anh đáp:

“Ông chủ Mỹ trắng kỳ thị dân Mỹ, hành tôi ngập mặt, chịu không nổi nên tôi cũng nghỉ.”

Vẻ ngần ngại hơn:

“Tôi đang nộp đơn vào một hãng điện tử nhưng chưa được chấp nhận. Tạm thời xin cô cho tôi đến đây cắt cỏ làm vườn hằng ngày để cha mẹ tôi không nghĩ rằng tôi lười biếng nghe?”

*/ Robert trở nên quen mặt với cả gia đình tôi từ ấy. Cứ đôi ba ngày là anh lại đạp xe buýt đến cắt cỏ, tưới cây; trưa dùng cơm chung cùng mấy bà cháu; chiều, đạp xe buýt về nhà cha mẹ ruột.

Lần gặp nào tôi cũng dúm vào tay anh ít chục. Anh không nhận. Tôi bảo:

“Đây chỉ là món quà mọn bạn bè giúp nhau chứ tôi làm gì có tiền mà mướn anh hằng ngày cắt cỏ cho tôi.”

+ Có hôm cả nhà đi vắng, anh tìm tới.

Đang loay hoay ở ngõ sau gọi tên tôi ra mở cổng thì một xe cảnh sát chạy ngang qua nhìn thấy; hai vị sắc phục áo đen nhảy xuống, chụp tay anh, rút ra còng số 8.

May lúc đó Vân San đi làm về, vội can thiệp, họ mới thả anh ra.

*/ Cái chuyện “*chờ việc làm trong hãng điện tử*” cứ được anh chờ hoài chờ mãi.

Nhờ thế mà anh vẫn đến nhà tôi.

Ngồi ăn chung, có lần nghe mẹ tôi hỏi:

“Sao cậu không lấy vợ?”

Anh cười ha hả:

“Con không lấy vợ nhưng bị lệnh “phải cấp dưỡng con cái” đó bác ạ.”

Thấy lạ, tôi hỏi.

Nghe anh kể:

“Thời gian làm Starbucks, tôi có bồ bịch với một con nhỏ người Phi. Ai cũng nói con này lãng nhãng, ngủ với người này người nọ trong cùng lúc. Tôi muốn dứt nó nhưng nó cứ bám lấy tôi; lại bảo rằng đứa con một tuổi của nó, chính tôi là cha đẻ. Đưa ra tòa, tôi bị buộc phải cấp dưỡng đứa nhỏ cho đến khi nó qua 18 tuổi. Tôi biết mình bị lừa, đâm buồn bực không muốn đi làm nữa. Không đi làm thì không có tiền, chẳng còn bị bắt phải trợ cấp cho con.”

Tôi hỏi:

“Cô Phi đó có đẹp không?”

Anh cười lớn:

“Đẹp như con ma Halloween!”

*/ Một buổi chiều đang dạy violon, tôi nghe Robert kêu thảng thốt ở vườn sau. Chạy ra, thấy hai mắt anh đỏ kè, tay cào lia lia lên mặt. Anh nói:

“Các cọng cỏ khô tủa bụi, bay vào mắt làm ngứa quá. Xin cô đưa giúp tôi về nhà liền. Tôi không thể tự mình đáp xe buýt.”

Cậu học trò (là một dược sĩ) cũng ra xem xét, thấy tình trạng Robert khổ sở quá nên đề nghị bỏ buổi học để tôi và Âu Cơ đưa Robert về nhà.

Theo địa chỉ anh ghi, tôi lái xe đến đường Alum Rock. Đậu xe lại, tôi hỏi:

“Nhà nào là của anh?”

Anh giơ tay chỉ vào một căn to rộng kiểu Victorian rất đẹp, vách tường trắng, các viền cửa sổ màu xanh lá cây nổi bật. Phải gọi đó là một dinh thự nằm trong một khu gia cư sang trọng mới đúng.

Anh nói:

“Đây là nhà cha mẹ tôi. Cha tôi là kỹ sư về hưu. Mẹ tôi là giáo viên. Đây cũng là nơi tôi và chị tôi lưu trú từ thuở nhỏ.”

Tôi đâm ngỡ ngàng, không ngờ anh bạn làm cu-li trong phi trường ngày nào lại xuất thân từ một gia đình đang hoàng có một căn nhà đẹp như vậy!

Trong thoáng chốc nhớ lại ngay những cái cười hiền của anh khi bị đám Phi nạt nộ; nhớ cung cách lễ phép mỗi khi ngồi ăn chung với mẹ già tại nhà tôi.

Cái căn cái cốt chính là như thế!

*/ Kể từ buổi đau mắt đó, không thấy anh xuất hiện nữa trong căn nhà Những-Người-Trăm-Năm-Cũ. Tôi nghĩ anh đã kiếm được việc làm, thấy mừng cho anh và cũng quên anh đi.

*/ Cho đến **một sáng tháng 3 năm 2010**, đang ngồi viết bài, nghe tiếng gõ cửa, mở ra, tôi thấy đứng trước mặt mình là một phụ nữ Mễ Tây Cơ lớn tuổi khuôn mặt đẹp, dáng thanh tao quý phái. Bà tự giới thiệu:

“Tôi là mẹ Robert!”

Tôi kêu lên, mừng rỡ:

“A! Lúc này Robert ra sao? Đã lâu tôi không gặp anh.”

Đôi mắt bà sụp xuống:

“Nó chết rồi. Buồn phiền nên uống quá nhiều bia mà chết. Nó chết hôm 15/9 năm ngoái. Hôm nay tôi đến ngân hàng cạnh nhà cô, biết cô từng là bạn nó nên ghé qua báo cho hay nó đã chết. Đạo trước có lần nó nhờ tôi chở đến đây làm việc cho cô.”

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

“Xin chia buồn cùng gia đình bà. Đúng Robert là bạn tôi. Tôi không biết nói gì hơn với cái tin bất ngờ rất đau lòng này.”

Quả đau lòng thật theo điều TỬ BIỆT!

Khi ấy (và cả lúc này nhớ lại) vẫn chỉ thấy một cảm giác trống trải vây kín tâm tư.

Trần Thị Bông Giấy
(Bài kết thúc tại San Jose, thứ Sáu Feb. 28/2020 lúc 4:05 chiều.
Xong, chuẩn bị dạy Vani một giờ học piano).

[]